

VÄINÖ LEHTONEN

**IHMISYYSUSKONNON
ULKOPIIIRTEET**

IHMISYYYSUSKONNON

ULKOPIIIRTEET

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1957 painoksesta.
(*Ensimmäinen painos 1949.*)

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(*Ks. J. R. Hannula, Kristosofian Polulla II, s. 304.*)

Lahdessa syyskuussa 2014
Jaakko Kesävuori

VÄINÖ LEHTONEN

**IHMISYYSUSKONNON
ULKOPIIIRTEET**

TOINEN PAINOS

ENSIMMÄINEN PAINOS 1949

TAMPEREELLA 1957

P. E:N KANNATUSLIITTO

TAMPEREELLA 1957
TAMMER-PAINO Oy

ALKUSANA

Ajallamme, jolloin yleismaailmallisiksi kehittyneet sodat ovat hävittäneet tuhattomasti ihmiskätten työn tuloksia ja joiden seuraukset parhaillaan ahdistavat maailman kansoja, joutuu moni vaikeuksissaan kampaileva kysymään: mihin tämä ihmiskunta on menossa? Miksi elämä on yhä selvemmin kehittymässä kaikkien sodaksi kaikkia vastaan? Onko Jumalan nimellä kutsuttua näkymätöntä mahtia olemassa; onko tämän näkyväisen elämän takana hyvyden, totuuden, oikeuden majesteettia, koska nykyistä elämän menoa sallitaan jatkuvan? Mikä on ihminen, joka tämän elämäntilanteen on saanut aikaan? Onko hän kehittyvä olento, kuten näyttää? Onko hänessä voimaa ja mahdollisuuksia kehittyä inhimilliseen suuntaan, vai kehittykö hän yhä kykenevämmäksi väkivallan käytössä? Onko ihminen vain ruumiillinen olento, jonka tajunta sammuu ruumiin kuolemassa, vai onko hänessä jotain, joka elää kuoleman jälkeenkä? Tietääkö näistä asioista kukaan? Ainako vaan täytyy elää pimeydessä ja tietämättömyydessä? Ainako täytyy tyytyä kysymään, saamatta koskaan vastausta, sellaista vastausta, joka perustuu totuuteen?

Onhan näihin kysymyksiin tarjolla paljonkin vastauksia, mutta mikä takaa, että ne ovat tosia? Totuutta ei saata olla monenlaista. Joko ihmisen tajunta sammuu ruumiin kuollessa tai jatkuu kuoleman jälkeen — toinen tai toinen selitys on totta, ei molemmat.

Kun ihminen näin herää kysymään, on oikea vastaus jo käden ulottuvilla. Vaaditaan kuitenkin, että kysymys on vilpitön. Oikeaa vastausta ei löydy, ennenkuin osataan oikeassa hengessä kysyä. Jos minulle on rakas materialistisen tieteen tarjoama maailmankatsomus, jos rakastan kirkkojen tarjoamaa uskoa ikuisesta autuudesta, ikuisesta piinasta ja Jeesuksen sovintoverestä, jos rakastan poliittista maailmanparantelua, omaa hyvinvointiani toisten kustannuksella, sanalla sanoen, jos rakastan joitain omia käsityksiäni enemmän kuin totuutta, en osaa kysyä oikeassa hengessä. Kysymykseni ei ole vilpitön, enkä näinollen saata odottaa vilpittöntä vastaustakaan. Mutta jos osaan sanoa: olipa totuus elämästä ja kuolemasta, Jumalasta ja ihmisestä, koko tämän olemassaolon ongelmasta mikä tahansa, tahdon saada siitä oikean käsityksen, silloin avautuvat ovet totuuden lähteille.

Miten ne avautuvat? Missä on ihminen, joka on sielunsa vakavuudella lausunut: minulla on totuus! Missä on ihminen, joka myös elämällään ja esimerkillään on osottanut, että hän on sanojensa ja lupautensa arvoinen?

Lukeudumme kristittyihin ja saamme lukea Jeesuksen sanoneen: ”Minä olen Tie, Totuus ja Elämä”.

Kysymme siis: oliko tässä ihminen, joka eli sanojensa ja lupaustensa mukaan? Tunnummeko hänessä puun hedelmistään? — Onhan edessämme elämästä saadut esimerkit, etteivät opetukset ja suuret lupaukset merkitse mitään, elleivät ne kannalta lupaustensa mukaisia hedelmiä. Näemmehän, että ihmiskunta on vuosisatoja kouluineen, kirkkoineen, yliopistoineen ja kaikilla mahdollisilla nimityksillä varustettuine maailmanparannuspuuhineen rakentanut tätä länsimaista sivistystämme ja tulos — tämän kulttuurimme hedelmä — on yleismaailmallinen sota ja sitä seurannut kurjuus, miljoonat raajarikot, leskien ja orpojen valitus. Tämä on varoittava esimerkki. Siksi meillä on oikeus kysyä: elikö Jeesus itse opetustensa mukaan? Oliko hän itse vilpiton ja uskollinen niille opetuksille, joita hän kehotti toisten noudattamaan?

Tähän saammekin suoran vastauksen historiasta: Jeesus eli aina opetustensa mukaan. Hän ei koskaan tinkinyt tässä suhteessa, ei kuolemanuhankaan edessä. Hedelmä oli puun kaltainen. Hänen opetustensa kulmakivi oli: **Älä tee pahalle vastarintaa, rakasta vihemiehiesikin.** Tämän vakaumuksensa kanssa hän meni ristinpuulle, joutuen juutalaisten oikeusmurhan uhriksi.

Saammekin heti kiinni oikeasta langasta, kun osaamme vilpittömästi kysyä. Työnnämme syrjään kaiken, mitä meille tarjotaan kristinopin nimellä ja kysymme, mitä kristinuskon Mestari on opettanut. Sillä Hän kai parhaiten tiesi, mitä on totuus, koska hän sanoo itse olevansa Tie, Totuus ja Elämä.

Huomaamme silloin, että Jeesus puhui kehityksestä

sanoessaan: tulkaa täydellisiksi, niinkuin taivaallinen Isänne. Emme vielä ole "autuaita", täydellisiä, mutta meidän pitää siksi tulla, kehittyä. Vuorisaarnan autuudenjulistuksissa saamme kuulla, minkälaisia autuaat ovat ja mitä heille luvataan. Tällöin heitämme mielestämme meihin jo lapsena istutetut kuvitelmat kuolemanjälkeisestä autuudesta ja otamme asiat sellaisina, millaisina ne esitetään Vuorisaarnassa. Siellä sanotaan, että autuaita ovat "hengessä köyhät", "rauhan rakentajat", "puhdassydämiset", "laupiaat", "lempeät", "murheelliset", "ne jotka janoavat oikeamielisyyttä". Näille luvataan, että "heidän on taivasten valtakunta", "he saavat nähdä Jumalan", "periä maan", "heidät ravitaan" jne. Eihän maan periminen kuulu kuolemanjälkeisiin asioihin, ei myöskään ravitseminen. Koko kysymys kohdistuuikin siis siihen, että ihminen voi eläissään kasvaa sisäisesti oikeaksi ihmiseksi ja saavuttaa sellaisia ominaisuuksia, joiden nojalla hän on autuas. Sisäinen, henkinen elämä vie myös aikanaan henkisten aistien avautumiseen, jolloin kokemuseräistä tietä paljastuu totuus. Ihminen saa nähdä Jumalan. Syvin totuushan on Jumala, kaiken alkusyy. Kun siis ihminen näkee Jumalan on luonnollista, että hän on tosi autuas, sillä silloin hänellä on inhimilliseen täydellisyyteen johtava tie kokemuseräisesti viitoitettuna.

Tie autuuteen ja siis inhimilliseen täydellisyyteen on esitetty Vuorisaarnan viidessä käskyssä. Ne ovat käytännöllisen elämän neuvoja ja vasta näiden käskyjen seuraajaa voidaan nimittää kristityksi. Jeesus itse sanoo, että joka niitä noudattaa ja toisille opet-

taa, häntä sanotaan suurimmaksi taivasten valtakunnassa.

Tällä tavalla pääsemmekin alkuun ja näemme, mistäpäin totuus on löydettävissä. Siinä antaa uskonto meille avun. Tämä on ensimmäinen selviö. Toinen selviö on, ettei uskonto sellaisena, millaiseksi se on historian kuluessa ihmiskäsissä muodostunut, voi antaa apua. Apu tulee uskonnon perustajan omista opetuksista.

Saatuamme näin älyllisesti selville oikean suunnan, on rehellisesti epäilevä järkemme oikeutettu kysymään: mutta onhan maailmassa paljon uskontoja, ovathan ne kaikki suurien opettajien alullepanemia yrityksiä. Eikö näinollen totuus ole löydettävissä toisistakin uskonnoista?

Tähän tuleekin avuksi teosofinen sanoma ja vastaa: on. Kaikissa uskonnoissa, uskonnon perustajien omista opetuksissa on totuuden lähteille johtava tie viitoitettu siten, että on sanottu: oppikaa elämään siveellistä elämää. Luopukaa itsekkyydestä, etsikää totuutta, valoa elämääne. Etsivä löytää, kolkuttavalle avataan. Tähän antaa teosofia avaimet näyttämällä, että koko elämä onkin lakisiteinen. On määrittänyt henkisiä ja siveellisiä elämän lakeja, joita on yritetty kaikissa uskonnoissa esittää. Niitä on tullut kunkin historiallisen kauden kehitystasoa vastaavalla tavalla, milloin himmeämmin, milloin selkeämmin.

Entä mitä on teosofia, joka näintehden osaa kaikkia uskontoja ymmärtää? Onko se uskontojen yläpuolella?

Vastaamme: on ja ei, riippuen siitä, miltä kannalta asiaa katselee. Teosofia on kotoisin samasta lähteestä kuin uskonnotkin, eikä se täten ole uskontojen yläpuolella. Kuitenkin, mikäli on kysymyksessä rajoitettu kansallisuuskonnot, on teosofia niiden yläpuolella, sillä se selvemmin kuin nämä opettaa uskontojen ykseydestä. Teosofia johdattaa löytämään uskontojen ytimen: maailmanuskonnon. Mitä taas maailmanuskonto on, siitä yritämme seuraavassa opetella ensimmäisiä aakkosia.

MAAILMANUSKONNON SISÄLTÖ

Kristosofia on maailmanuskonnon ydin ja teosofia johdattaa meitä tämän ytimen luo. Mitä siis on teosofia ja mitä kristosofia? Entä maailmanuskonto?

Vastaamme näin: Maailmanuskonto on sitä, mitä yritämme lyhyesti tuoda esille tämän kirjan puitteissa. Siitä voitaisiin tehdä erilaisia jaotelmia syystä, että se on ennenkaikkea elävää elämää, eikä rakennelma keksityistä opeista. Maailmanuskonto on se totuus, mikä sisältyy koko ilmiölliseen elämään. Kaikki elämän kysymykset ovat siinä ratkaistu. Ne ovat ratkaistut kolmella linjalla, koska totuuden etsijä — ihminen — itse on kolminainen. Ihminen on järkeä, tunnetta ja tahtoa. Niinmuodoin maailmanuskontokin vastaa ihmisen kysymyksiin kolmea linjaa pitkin. Se antaa järjellä käsitettävän kuvan elämästä, ja tähän elämään sisältyy silloin — paitsi tämä näkyväinen maailma — myöskin elämän näkymätön, sisäinen puoli. Se valaisee ihmistä tunteen eli sydämen linjaa pitkin ja avaa eteemme elämän tosieetilliset arvot. Se antaa käytännölliset ohjeet, miten elämää on tahtoperäisesti — käytännössä — elet-

tävä. Meidän ei tarvitse tässä yhteydessä ryhtyä toisenlaisiin jaotelmiin. Tästäkin mainitsemme vain selvyuden vuoksi.

Sensijaan on tarpeellista ottaa asioille historiallinen tausta. Silloin tulemme teosofian pariin. Teosofia on vanha nimitys, sitä käyttää mm. Paavali puhuessaan korinttolaiskirjeessä "Jumalan salatusta viisaudesta", kreikaksi theou sophian en mysterio. Teosofia merkitsee "jumalallinen viisaus", eli "sellainen viisaus, mikä on jumalilla".

Kun H. P. Blavatsky pani alulle teosofisen liikkeen ja v. 1875 perusti yhdessä eversti Olcottin ym. kanssa seuran esittämänsä maailmankatsomusta tukemaan, sai vastaperustettu seura nimekseen Teosofinen Seura (T. S. perustettiin New Yorkissa, Amerikan Yhdysvalloissa marraskuun 17. p:nä 1875). Nimi oli kuvaava, sillä seuran tehtäväksi tuli — niinkuin sen kolmessa ohjelmapykälässä määritellään — etsiä esille se jumalallinen viisaus, joka on kätkeytynä maailman uskonnoissa, filosofisissa ym. järjestelmissä, yrittää sitä ymmärtää ja sulattaa, sekä lopulta toteuttaa sekä ihmisyyksilön että heistä muodostuneitten ryhmien käytännöllisessä elämässä. Teosofia on siis tämän ilmenneen elämän sisällä oleva totuus, joka paljastaa todelliset elämän lait. Se on ilmoitettu totuus, jonka ovat ilmoittaneet totuuden tietäjät, oikean elämistävän taitajat.

Mutta teosofia opettaa, että ilmoitettu totuus tulee ihmiselle todistetuksi sitä myöten, kun hän itse kasvaa henkisen elämän taidossa. Teosofia siis sisällyttää itseensä tieteellisen elämänymmärryksen

vaatimukset, sillä se osoittaa tien, jota kulkemalla ilmoitettu totuus tulee todistetuksi.

Teosofia on siis itsessään kolmiasteinen. Ensiksi-kin se antaa filosofiassaan ja metafysiikassaan järkipärisen käsityksen elämästä. Näiden asioiden mietiskely johtaa totuudenetsijän sisäiseen vakaumukseen, intuitiiviseen totuuden näkemykseen ja uskoon esitettyjen asiain totuudesta. Tämä on toinen aste, sillä esimerkiksi järkipäinen käsitys ihmisen kehityksestä vie luonnollisesti vakaumukseen, että on olemassa täydellisiä ihmisiä, koska kehityksen kohde on inhimillinen täydellisyys. Kolmas vaihe tulee siitä, että totuudenetsijä ottaa huomioon jonkun täydellisen ihmisen opetukset ja yrittää kulkea niiden viitoittamaa henkisen elämän tietä, jotta usko ja vakaumus muuttuisivat tiedoksi ja taidoksi. Siksi teosofia viittaakin näiden täydellisten ihmisten antamiin opetuksiin, maailman eri uskontojen siveyskäskyihin ja neuvoihin.

Vaikka teosofia — millaisena H. P. Blavatsky sen esitti — on kolmiasteinen kokonaisuus, on se toiselta puolen johdatus totuuden syvempään ymmärtämiseen: kristosofiaan. Kristosofia onkin maailmanuskonnossa toinen vaihe. Se sisällyttää itseensä teosofisen elämänymmärryksen, mutta syventää sitä paljastamalla Kristusmysterion, joka varsinkin ihmisyksilön kannalta on elämän keskeisin asia. Kristosofia paljastaa Jeesus Kristuksen keskeisen aseman siinä puolessa ihmiskunnan kehitysdraamaa, mikä koskee jumalallisen elämän lähentymistä ihmistä-juntaan.

Maailmanuskonnon kolmas vaihe kulkee edelleen asioiden syventämisen merkeissä. Siinä joutuu totuudenetsijä Isä-mysterion pariin.

Että heti alussa saisimme asioista totuudenmukaisen kuvan, yritämme valaista kysymystä seuraavasti:

Niinkuin ihminen — Jumalan kuva — on kolminainen: järki, tunne ja tahto, samoin Jumala, Logos, on kolminainen: Pyhä Henki, Poika eli Kristus ja Isä. (Tästä puhumme myöhemmin enemmän).

Ihmiskunnan historiasta näemme, että on ollut, tai on, kolme suurta toisiaan syventävää uskonnollista virtausta, joita voimme nimittää Pyhän Hengen, Pojan ja Isän uskonnoiksi. Kaikki Vanhan Liiton eri uskonnot kuuluivat Pyhän Hengen — järjen — uskontoon.

Mutta Aasian suuri Valo, Buddha, oli se, joka keskitti Pyhän Hengen uskonnon täyttymykseen. Hän itse oli Pyhän Hengen uskonnon kaunein kukka.

Jeesus Natsarealaisessa ja hänen opetuksissaan tuli maailmaan Pojan uskonto, jonka ydin ei ole järjessä, kuten Pyhän Hengen uskonnossa, vaan rakkaudessa.

Meidän päivinämmä on Pekka Ervästissa ja hänen työnsä tuloksena esitetty ihmiskunnalle Isän uskonto. Sen ydin on tahdossa ja siis tekojen elämässä.

Isän uskonto on ykseys-uskonto ja siksi se sisällyttää itseensä sekä Pyhän Hengen että Pojan uskonnot. Sentähden vasta Isän uskonto voikin olla maailmanuskonto. Pyhän Hengen uskonnot olivat kansoja ja rotuja varten. Ne vaikuttivatkin aikana, jolloin ei maailmanuskonnolle ollut ulkonaisiakaan edelly-

tyksiä, koska eri maanosat ja mantereet eivät olleet riittävässä kosketuksessa toisiinsa. Pojan uskonnon yleismaailmallistuttamista on niinkään rajoittanut ihmiskunnan valtaistuimella hallinnut väkivallan henki niin, että sekä Jeesus itse että hänen opetus-tensa seuraajat ovat jatkuvasti olleet verimarttyyrin asemassa. Pojan uskonto on saanut olla kärsivä uskonto, ei vielä voittava. Vasta Isän uskonto on voit-tava uskonto joka — kuten jo mainitsimme — sisäl-lyttää itseensä sekä Pyhän Hengen — järjen — että Pojan — rakkauden — uskonnot.

Isän uskonto — maailmanuskonto — on siis kolmi-nainen, kuten jo edellä esitimme. Siinä edustaa Pyhän Hengen uskontoa H. P. Blavatskyn julistama yleisteosofinen sanoma. Se on kieltämättä järjen sa-noma, siitä voi jokainen tulla vakuuttuneeksi tutustu-malla H. P. B:n kirjalliseen tuotantoon, etenkin ”Salaiseenoppiin”.

Isän uskonnossa on Pekka Ervastin kautta tulleealla kosmillis-henkisellä vuodatuksella keskeinen asema. Siksi hänen elämäntyönsä ulkonainen ilmaus tulikin edustamaan Pojan eli Kristuksen uskontoa. Kaikissa opetuksissaan hän erikoisesti paljastaa ja painostaa Jeesuksen kosmillis-henkistä ja historiallista erikoi-suutta. Tämän asian hän teki opetuksissaan niin sel-väksi, että se tuli päivätajuisesti ymmärrettäväksi.

Sensiijaan toinenpuoli hänen elämäntehtävästään — hänen oma okkultinen asemansa ja kaikki mitä siitä seuraa, sekä yksilölle että ihmiskunnalle — jäi hänen opetuksissaan aivankuin unten maille. Vaikka hän puhui siitä melko selvästi, ei hän voinut — ihmisten

kypsymättömyyden vuoksi — esittää asian tätä puolta niin, että se olisi tullut päivätajuisesti selväksi — kaikille. Siksi Isän uskonnon tämä puoli jäi P. E:n läheisen oppilaan ja työtoverin J. R. Hannulan esittäväksi.

Näin on siis nyt Isän uskonto, jota Pekka Ervast nimittää myöskin sekä ihmisyyden uskonnoksi että maailmanuskonnoksi, tullut kokonaisuudessaan esitetyksi ihmiskunnalle. Siksi jokaisella totuudenetsijällä on nyt mahdollisuus tutustua perinpohjin kysymyksessä olevaan asiaan H. P. Blavatskyn, Pekka Ervastian ja J. R. Hannulan kirjallisen tuotannon avulla. Meidän tehtäväksemme jääkin näinollen piirtää ainoastaan muutamia suuntaviivoja heidän opetustensa avulla siitä, mitä maailmanuskonto on. Siis suuntaviivoja niille, jotka tekevät ensimmäisiä kysymyksiä tässä jokaiselle ihmiselle ensitärkeässä asiassa, jonka vaikeatajuisuus ja pohjattomalta näytävä syvyys johtuu siitä, että se on annettu kaikkien ihmisten tutkittavaksi, vaikka me ihmiset olemme syntyneet vähän erilaisilla älynlahjoilla varustettuna.

LOGOS

Kaikki uskonnot perustuvat käsitykseen, että tämän näkyvän elämän takana, sisällä ja yläpuolella on korkeampi henkinen mahti. Sitä on kutsuttu eri nimillä eri uskonnoissa. Kristityt kutsuvat sitä Jumalaksi. Uudessa Testamentissa käytetään nimitystä Logos, Sana (Logos merkitsee sana, luku, järki). Yleistä on useammassa uskonnossa, että Jumala on kolminainen, "kolmikasvoinen". Kristityt puhuvat Isästä, Pojasta ja Pyhästä Hengestä.

Miten maailmanuskonto selittää Logoksen?

Kuvitelkaamme sellaista tilannetta, jolloin tätä ilmennyttä maailmankaikkeutta ei ollut olemassa. Ei ollut mitään, jota olisi voinut mihinkään verrata. Tällainen tila on ollut. Ja siksi järkemme sanoo, että maailmankaikkeuden syntymisen mahdollisuus oli olemassa silloinkin.

Missä se oli?

Se oli absolutisessa jumaluudessa, josta ei voi muuta tietää eikä ymmärtää, kuin että siihen on kaikki mahdollisuuksina kätkeyty.

Kun sitten maailmankaikkeus alkoi ilmentyä, tulla tajuttavaksi, niin se mikä syntyi, ”vuoti ulos”, ilmenemättömästä absolutista, oli yleismaailmallinen, koko maailmankaikkeutta käsittävä Logos. Se Logos on silloin kolminainen: kaikkiallinen Isä, Poika ja Pyhä Henki. Siitä on lähtöisin kaikki lukemattomat Logokset, jotka johtavat aurinkokuntia ja näiden muodostamia konstellatioita. Siitä on kotoisin jokainen tajuinen olento maailmankaikkeudessa, kaikki enkelihierarkiat ja myös ihminen. Näinollen ihminen on veli korkeimman persoonallisen Logoksen kanssa. Ero on vain kehityksessä ja kirkkaudessa.

Nyt ei pidä ajatella, että aurinkokuntamme Logos olisi vain persoonallinen yksilöjumala. Logos on kolminainen olentojoukko, kollektiivitajunta. Siinä on kolme Logosryhmää, joita kutsutaan Isän, Pojan ja Pyhän Hengen ryhmiksi. Jokaisen ryhmän johtajana ja yhteistajunnan kokoojana on kirkkaudessaan korkein olento, ja heitä kutsutaan ryhmiensä nimillä Isäksi, Pojaksi ja Pyhäksi Hengeksi.

On huomattava, että koko maailmankaikkeus on rajaton kehityksen kenttä. Kaikenasteiset tajunnalliset olennot siinä kehittyvät. Ihmisen alapuolella on se tajunta, joka piilee kivessä, kasvissa, eläimessä, ihmisen yläpuolella: enkelikunnat ja suuret herraudet. Niin myöskin Logokset ja suunnattomien kehitysjärjestelmien valtiat. Lisäksi ihminen itse.

Mikä sitten on kehityksen kohde ja päämäärä? —

”Täydellisyys”, vastaa aikojen viisaus.

Täydellisyys on monimerkityksellinen, mutta koska elämä on jakaantunut asteisiin, on seuraava ylin aste aina alimman täydellisyys. Täydellisyyden kohde on se unelma, mihin tajunta tietoisesti tai itsetiedottomasti pyrkii. Unelma on ehkä suurempi vapaus. Kivikunta unelmoi kasvin vapautta, voidakseen kohottaa vartensa aurinkoa kohti. Kasvikunta unelmoi eläimen liikkuvaisuutta ja eläin ihmisen itsetietoisesta vapautta. Ihminen kaipaa vapautusta harhoista, totuuden tietoa, rakkautta ja ikuista elämää. Hän aavistaa, että ne ovat täydellisen ihmisen ominaisuuksia. Jumala hänen sisällään puhuu siitä, ja profeetat ja tietäjät ovat sitä uskoa hänessä lietsonneet. Kaikki pyrkivät täydellisyyttä kohti, ja kehityksen kulkua ohjaa jumalallinen järki, niin että auttava käsi on aina opastamassa. Elämä on koulua ja siksi enemmän kehittyneet aina auttavat vähemmän kehittyneitä.

Auttamisen ja opettamisen käsitteen ehkä voisimme ihmisen kohdalla lausua näin — siihen antaa Pekka Ervast opetuksissaan viitteitä: mahtavat eriasteiset enkelihierarkiat auttavat ja valvovat ihmishirakoiden kehityksessä sitä jaksoa, jossa hirakka — ihmisen jumalkipinä — kulkee erilaisten luonnonvaltakuntien kautta ihmisasteelle. Auttaminen jatkuu vielä senkin jälkeen, kun eläintajunta yksilöityy ihmiseksi.

Vähitellen kuitenkin tullaan kohtaan, jolloin kehitys pysähtyy, ellei ihminen itse ponnista mukana. Ja lopulta asia muuttuu päinvastaiseksi niin, että

ihmisen tehtäväksi tulee opettaa enkeleitä: "niitä loistavia henkivaltoja ja jumalia, jotka eivät vielä tunne Ihmisen Pojan mysteriota". Näin siksi, että aurinkokuntamme Logos ottaa osaa ihmisen kehitykseen aivan erikoisella tavalla. Pekka Ervastian sanoilla: "Logos-hierarkiat, jotka ovat ihmiskuntaa lähinnä, ottavat erityisen tehokkaalla tavalla osaa tähän kasvatukseen ja auttamiseen. Poika-ryhmän johtaja, Kristus, valvoo kokonaan ihmiskunnan henkistä kehitystä, eikä ainoastaan valvo, vaan yhtyy ihmismonaadien tajuntaan ja on ikäänkuin niiden liikkeellepanevana voimana, niiden henkisenä tukena, ylläpitäjänä ja inspiroijana".

Jätämme ajatuksen Logoksesta toistaiseksi tälle asteelle ja tarkastelemme välillä maailmanuskonnon toisia opetuksia.

NÄKYMÄTÖN MAAILMA

Edellä mainitsimme enkelikunnista ja ehkä ymmärsimme, että ne ovat näkymättömän maailman asukkaita. Teosofis-kristosofinen maailmankatsomus opettaakin, että tämän näkyvän maailman lisäksi on olemassa näkymätön maailma erilaisine elämäntasoineen. Mikäli näkymätön maailma koskee omaa aurinkokuntaamme, voidaan erottaa ainakin seitsemän elämän tasoa.

On kuitenkin huomattava, etteivät nämä tasot ole paikallisesti toisistaan erillään, vaan ne läpäisevät toisensa. Ne ovat samalla tajunnan tiloja. Ajatelkaamme ihmistä. Sanoimme jo, että ihminen on kolminainen. Meissä on järki, tunne ja tahto. Kuitenkin kaikki nämä elementit ovat paikallisesti samassa avaruuden kohdassa, samassa ihmisessä. Ihmisessä on monta ruumista yhdessä, ainakin kolme, joista fyysillinen ruumis toimii tahdon avulla. Eivät jäsenemme liiku ajattelemalla eikä tunteilun vaikutuksesta, meidän pitää saada ne tahtomalla liikkeelle.

Samoin on meillä verho, ruumis, käyttöväline, joka liikkuu eli väreilee tunteen vaikutuksesta ja toinen

jota järkemme ohjailee. Jos näiden yhteydessä käytämme "aine" nimitystä, niin sanomme, että ne ovat hienompaa ainetta, koska ne läpäisevät tämän fyysillisen ruumiin.

On luonnollista ajatella, että koska meillä on ruumis, tai paremmin sanoen prinssiippi, ruumiin periaate, joka on näkymätön ja yhtäkaikki toimiva, täytyy sen toimia omassa maailmassaan. Täytyy olla näkymätön maailma, jossa meidän näkymättömät prinssiippimme toimivat.

Niinpä tämä maapallo onkin elävä ja tajuinen olen- to, jolla on myöskin näkymättömät prinssiippinsä. Maapallon tajunta ja hallitsija on planeettahenki, ja hänellä on — paitsi tämä pallo fyysillisenä ruumiina — myöskin eetterinen voimaruumis, joka kätkee fyysilliset voimat. Lisäksi on hänellä tunteiden käyttöväline, ja ajatusten, samoin minuuden, rakkauden jne. prinssiipit. Mutta niinkuin tämä fyysillinen maapallo on kokonainen maailma, jossa miljoonat tajunnat käyvät kehityksen koulua, samoin ovat planeettahengen näkymättömät prinssiipit maailmoja, joita kansoittavat vainajat, haltijat ja muut luonnonhenget, deevat ja enkelit. Ja kaikki nämä näkymättömät elämäntasot ovat samassa avaruuden kohdassa, kuitenkin niin, että hienommat prinssiipit ulottuvat kauemmaksi keskuksesta. Sanoataankin, että tunteiden astraalimaailma ulottuu kuun kiertopiiriin asti.

Ajattellessamme aurinkohengen, Logoksen prinssiipejä, on vastaavaisuus sama. Aurinko on fyysillinen keskus ja aurinkokunnan planeetat sen ruumiin

jäseniä. Mutta itse näkymätön aurinko, aurinko näkymättömissä periaatteissaan on yhtä suuri kuin koko aurinkokunta. Logoksen korkeammat periaatteet sisällyttävät itseensä kaikki aurinkokunnassa koulua käyvät tajuut.

Tästä selviää, että maaillokin elää — ainakin korkeammassa periaatteissaan — aurinkon tajuutassa, koska Logoksen periaatteet läpäisevät kaiken. Jos ajattelemme, että vainaja kohoaisi omassa tajuutassaan tunne-ajatusmaailman yläpuolelle, eläisi hän aurinkon maailmassa, jossa maaillo asettamat rajat loppuisivat.

Koska siis ihmisellä on jo eläessään näkymättömät ruumiinsa eli periaattinsa, ei hänen kuollessaan tarvitse matkustaa erikoiseen paikkaan, ollakseen näkymättömässä maailmassa. Kun fyysillisen ruumiin elämä sammuu, niin se tajuuta, joka eli aivoissa, vetäytyy vain sisäänpäin kuten se unessakin siirtyy. Se vetäytyy voima- eli eetteriruumiiseen, ja ihminen tuntee elävänsä siinä. Siirtyminen jatkuu taso tasolta kuoleman jälkeisen elämän kestäessä ja vaikka olosuhteet muuttuvatkin, niin ihminen aina tietää elävänsä omassa ruumiissaan.

IHMINEN

Logoksesta puhuessamme jo mainitsimme, että kaikki tajunnat ovat syntyisin samasta alkujuuresta, siitä yleismaailmallisesta Logoksesta, joka maailman-kaikkeuden aamun sarastuksessa tuli esiin absolu-
tisesti, ilmenemättömästä ja tuntemattomasta juma-
luudesta. Voisimme vielä selventää yleismaailmalli-
sen Logoksen olemusta Johanneksen evankeliumin
alkusanoilla: "Alussa oli Sana (Logos) ja se Sana
oli Jumalan tykönä, ja Jumala oli se Sana. Tämä
oli alussa Jumalan tykönä".

Lause kuvaa ensimmäistä, ilmentymättömästä läh-
tenyttä yhtenäistä ja yleismaailmallista Logosta.
Mutta ennenkuin tämä luova tahto — Isä — voi
ilmetä, täytyy olla se, mikä ilmenee. Täytyy olla
Poika, se on henki, jota myöskin nimitetään Ju-
malan rakkaudeksi syystä, että rakkaus edellyttää
myös rakkauden kohteen olemassaoloa. Siihen voi
sisältyä kehityksen kohde aatteena, kuvana. Po-
jassa, Kosmillisessa Kristuksessa Jumala, Isä, siis
tajuaa maailmankaikkeuden kehityksen kohteen ja
rakastaa sitä. Tämä on lausuttu edellä esittämäs-
sämme evankeliumissa sanoilla: "Kaikki on saanut

syntynsä hänen kauttaan, ja ilman häntä ei ole syntynyt mitään, mikä on syntynyt". Tämä on toinen yleismaailmallinen Logos, Poika.

Kolmas Logos, Pyhä Henki, on maailman järki, joka Jumalan lakina, järjestyksenä ja rytminä vaikuttaa koko ilmenneessä elämässä, sekä näkyväisessä että näkymättömässä maailmassa. Sitä on kuvattu sanoilla: "Hänessä oli elämä, ja elämä oli ihmisten valo. Ja valo loistaa pimeässä ja pimeys ei sitä käsittänyt". Tämä jumalallinen laki vaikuttaa kaikkialla, mutta omasta pimeydestämme johtuu, ettemme sitä käsitä.

Mitä siis merkitsee kehitys filosofisesti ymmärrettynä?

Se merkitsee, että yleismaailmallinen Logos, Isä, näkee ilmennyksen kohteen, tavoitteen, päämäärän. Tämä täydellisyyden ihanne Isän tajunnassa on toinen Logos, Poika, henki.

Mutta ennenkuin ilmennyt maailmankaikkeus voi "astua ulos", täytyy vastakkaisuuksien esiintyä. Astuu esiin kolmas Logos, Pyhä Henki, aineen magia, aineen periaate.

Kehitys on siis sitä, että Kosmillinen Kristus, henki, uppoutuu aineeseen. Aineellisuuden yhä lisääntyessä hengen jumalallinen valo himmenee, kunnes se pimeimmän kohdan saavutettuaan alkaa pyrkiä takaisin alkulähteilleen. Se palaa takaisin aineen voittajana, yksilöityneenä tajuntana.

Okkultisesti merkitsee kehitys sitä, että uuden ilmennyksen päivän koittaessa heräävät toimimaan

kaikki jumaluuden helmassa olevat tajunnat. Niin myös oman aurinkokuntamme Logos ja kaikki enkelijärjestöt.

Mainitsimme, että Logos on kolminainen joukkotajunta: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Aurinkokuntamme Logoksen Isätajunnan muodostaa siis korkein olentoryhmä. Pyhän Hengen, eli siis sen tajunnan, yhteistajunnan, joka edustaa Pyhän Hengen luovaa ja rakentavaa toimintaa ja samalla rytmiä, järjestystä, karmaa... muodostavat enkelihierarkiat. Tarkemmin sanoen yhdeksän enkelihierarkiaa. Nämä edustavat samalla aineen mahtia, aineen lumoa, joka meitä ihmisiä kiusaa ja opettaa itsenäisyyteen.

Aineen vastakohta on henki, toinen Logos, Kosmillinen Kristus. Se merkitsee, että aurinkokuntamme Isän tajunnassa on ihanne täällä tapahtuvan kehityksen tarkoituksesta. Kosmillinen Kristus elää aurinkokuntamme Isän tajunnassa ja siinä tajunnassa elää joukko yleismaailmallisesta Isästä syntyneitä monaadeja, jumalan poikia. Ne ovat meidän ihmisten monaadeja, jotka elävät Isän tajunnassa, aurinkokuntamme Isän helmassa, niin että me ihmiset olemme kuin atomeja Kristuksen ruumiissa. Siksi me ihmiskuntana olemme Logos, ja näinollen meidän itsetietoinen jumalanpoikuutemme herätetään aineen voittamisen kautta. Sentähden luomisen tarkoitus on täydellinen ihminen, joka on tietoinen omasta jumalanpoikuudestaan.

Ihmiskehityksen suhteen on huomattava, että kun sisäinen henkemme on lähtenyt toivioretkelleen ai-

neen pimentoihin, kulkien erilaisten luonnon valtakuntien kautta kivikuntaan, jolloin hengen valo on melkein sammumaisillaan, silloin Kosmillinen Kristus on kuin sulkenut meidät syliinsä, nostaen tajuntamme ylös päivänvaloon. Pitkissä maailmankausissa, elähyttäessämme kasvi- ja eläinkuntia, olemme olleet Kristuksen suojeluksessa. Kunnes kerran ihmisiksi tultuamme ja itse ottaessamme aktiivisesti osaa omaan kehitykseemme, Kosmillinen Kristus voi yhtyä meidän tajuntaamme itsetietoisuuden tasolla, vetää meistä esille alkuperäisen jumaltietoisuutemme ja näyttää, että olemme Jumalan Poikia, Logosolentoja. Tapausta sanotaankin Kristuksen syntymiseksi ihmisessä.

Että saisimme jonkinlaisen kokonaiskuvan oman henkemme pyhiinvaellusmatkasta, on meidän lyhyesti kosketeltava luomispäiviä.

Sanoimme jo, että maapallo on maahengen ruumis, se on elävä olento. Se on myöskin jälleensyntyvä olento, kuten ihminenkin.

Näitä jälleensyntymiä on planeetallamme seitsemän ja nimitetään niitä luomispäiviksi. Vanhassa testamentissa kerrotaankin, että Jumala loi maailman kuudessa päivässä ja seitsemäntenä lepäsi.

Mainitsimme jo erilaisista maapallon prinssiipeistä ja huomasimme, että ne ovat kokonaisia maailmoja. Luomispäivät voidaan nyt ymmärtää siten, että kukin näistä prinssiipeistä astuu vuorollaan tajunnallisen toiminnan piiriin, siis tulee aktiiviseksi, toimivaksi. Seuratessamme jonkun tajuntaryhmän kehitystä sanomme, että sen tajunnan painopiste oli

esim. ensimmäisessä luomispäivässä älytasolla, toisessa luomispäivässä tunnetasolla jne. Määrätty tajuntaryhmä on kysymyksessä olevassa luomispäivässä määrätyllä elämän tasolla niin hereillä kuin se voi olla.

Ottakaamme luonnonmukainen esimerkki jostain tajuntaryhmästä, joka kulkee jumalsyntyisestä monadista itsetietoiseksi olennoiksi tämän seitsenpäiväisen planeettamme jälleensyntymien kautta. Sellainen tajuntaryhmä elähyttää nykyistä kivikuntaa.

Tämä tajunta elähytti ensimmäisessä luomispäivässä ensimmäistä niin sanottua elementtaalikuntaa, jota ehkä voitaisiin sanoa kysymyksessä olevan tason "aineellisuuden magiaksi". Jos selvyiden vuoksi käytämme jokaisesta tasosta erehdyttävää "aine" nimitystä, niin on huomattava, ettei se aine ole kuollutta, vaan on se elävää voimaa, koska se on Pyhän Hengen luovan toiminnan tulosta. Se on siis enkelien voimaa, joka ilmentää tajunnan.

Esimerkkimme tajuntaryhmä siis elähytti ensimmäisessä luomispäivässä ensimmäistä elementtaalikuntaa älytasolla. Se merkitsee, että jos kysymyksessäoleva tajunta käsitti jotain inhimillisesti ymmärrettävää, niin se oli tämän korkeamman älytason aineellisuus.

Toisessa luomispäivässä sama tajuntaryhmä elähytti ja oli "hereillä" älytason aineellisemmalla ja alemmalla puolella olevassa toisessa elementtaalikunnassa, elähyttäen sitä. Ja koska näitä elementtaalikuntia on kolme, joista kolmas on tunnetasolla,

niin sama tajuntaryhmä eli kolmannessa luomispäivässä tunnetasolla.

Tässä nykyisessä neljännessä luomispäivässä on se syvimmällä aineessa ja elähyttää kivikuntaa.

Koko ajan on tajunta painautunut yhä syvemmälle aineeseen ja siksi sitä nimitetään laskevaksi kaareksi. Tässä on käännekohta, josta tajunta alkaa kohota henkeä kohti. Nykyistä seuraavassa viidennessä luomispäivässä elähyttää se kasvikuntaa, eli meidän kasvikuntaamme vastaavaa luonnonkuntaa. Nyt sen tajunnan painopiste on kivikunnassa tässä fyysillisessä maailmassa ja fyysillisessä aineessa, mutta viidennessä luomispäivässä on vastaavan kasvikunnan tajunta noussut fyysillisen maailman yläpuolelle.

Kuudennessa luomispäivässä k.o. tajuntajoukko elähyttää eläinkuntaamme vastaavaa luontokuntaa, ja seitsemännessä luomispäivässä saavuttaa se ihmisasteen.

Nyt on huomattava, että kun ihmisaste, siis inhimillinen itsetietoisuus ja omatahtoinen yksilöllisyys saavutetaan jossain älytason maailmassa, niin se minuus ei tiedä mitään tämän fyysillisen maailman vaikeuksista, sillä ei niinmuodoin ole ollut tilaisuutta päästä aineen herraksi tässä merkityksessä. Se ihmistajunta on kuin lapsi. Hän voi olla hyvä ja eräässä mielessä täydellinen ihminen, mutta häneltä puuttuu kärsimyksen ja rakkauden koulu, jossa kiusauksia voittamalla aineen mahti ja lumo voitetaan. Se ihmistajunta ei tiedä pahasta muuta kuin totuu-

den ja valheen tasoilla, ei väkivallasta eikä mustan magian houkutuksista.

Niinpä voimmekin edelläesitetyn valossa katsella oman kehityksemme polkua ja valaista sitä. Mehän elämme nyt neljännessä luomispäivässä ja olemme jo jossain määrin inhimillisiä, itsetietoisia minuuksia. Siis meidän kehityksemme on kulkenut toista linjaa.

Oma elementtaalikautemme häipyikin hämärään menneisyyteen, sillä ensimmäisessä luomiskaudessa meidän monadimme — Logoksen Poikatajunnassa elävät jumalkipinämme — elähyttivät jo kivistä kivi-kuntaamme fyysillisessä maailmassa. Näinollen, kun pidämme kiinni edelläesitetystä skeemasta, olimme silloin syvimmällä "aineessa", vaikka se aine nykyisen tajuntamme kannalta muistuttaakin tuulen huminaa. Se aine oli ajatusta. Se voi olla muutakin — esimerkiksi kuumuutta. Mutta meidän tajuntamme, jos se jotain tajusi, tajusi vain älyä, vaikutteita ajatuskuvista, muodoista, sanokaamme mitausopillisista kuvioista.

Toisessa luomispäivässä elähytimme kasvikuntaa ja tajuntamme tajusi silloin joitain tunteita. Tunteehan kasvikin lämmön ja kylmän ja kääntää kukansa aurinkoa kohti.

Kolmannessa luomispäivässä elimme eläinasteella ja tajusimme silloin voiman. Eläimessä on sielullisia, astraalisia voimia, jotka vetävät toimintaan. Tässä neljännessä luomispäivässä olemme nyt yksilöityneitä minuuksia ja tajuamme edellisten lisäksi

himon. Katsellessamme aivan primitiivistä ihmistä, huomaamme, että hänkin voi ajatuksissaan havaita kuvia, muotoja, hänellä on alkeellisia tunteita, sielullisia, sisäisiä voimia, mutta keskeisenä elää hänessä himo, joka on varsinainen elämän ylläke. Kulttuuri-ihmisen laita on tietenkin toinen, sillä silloin on jo kasvanut järkeilemisen kyky, ja toisia inhimillisiä ominaisuuksia.

Edellisestä huomaamme, että vaikka kehityksemme on planetaarisesti kulkenut älyn maailmasta fyysillisestä maailmaa kohti, niin kuitenkin on kehityksemme ollut, monadin kannalta katsoen, ylöspäisellä kaarella. Olemme kulkeneet kivikunnasta kasvi- ja eläintajunnan kautta ihmisasteelle. Olemme nyt inhimillisiä minuuksia, itsetietoisia järkiolentoja, jotka elämme tässä planeettamme aineellisimmassa luomispäivässä, ja näin ollen voimme tietää ja tuntea kaiken sen vaivan, tuskan ja surun, minkä tämä elämä tarjoaa. Mutta voimme myöskin kokea rakauden ja onnen riemua. Voimme astua syvimpään helvettiin ja nousta sieltä kärsimysten voittajana, rauha sielussamme. Voimme tuntea luomisen tuskaa taistellessamme materian vastustavien voimien kanssa, mutta osaamme tuntea myöskin sitä autuutta, joka vuotaa henkemme korkeuksista. Kosmoksen elämä, hengen ja aineen vastakkaisuus on meissä ihmisissä tavannut toisensa. Näinollen on kysymys siitä, nouseeko henki, Kristus, Logos, aineen haudasta voittajana.

Viisaat sanovatkin, että Logos vaalii aivan erikoisella tavalla tämän ihmiskunnan kehitystä. Se ei

ole vain opettamista, vaan Kristus aivankuin yhtyy meidän monaadeihimme ja seuraa meitä kehityksen syvyyksien läpi.

Ja kun ihmistajunta lopulta herää itsetietoisesti auttamaan omaa kehitystään ja henkisen elämän tietä kulkien saavuttaa yhteyden korkeampaan minäänsä, silloin Kristus, joka mystillisenä salaisuutena uinuu meidän tajunnassamme, astuu tietoiseksi lunastajaksi päivätajunnassamme. Kristus syntyy ihmisessä. Sekä H. P. Blavatsky että Pekka Ervast opettavat, että syntyperänsä vuoksi ihminen todella on luomakunnan kruunu, hän on enkeleitä ja jumalia korkeampi.

KARMA JA JÄLLEENSYNTYMINEN

Edellä käsittelimme ihmisen kehitystä yleensä ja hänen suhdettaan Logokseen. Seuraavassa tarkastelemme asiaa yksityiskohtaisemmin.

Yritimme kuvata, miten monadi, meissä oleva jumalikipinä kulkee kehityksensä eri portaita, saavuttaen aikanaan ihmisasteen. Kuvaus oli aivan skemaattinen. Todellisuudessa on niin, että jos selvyyden vuoksi sanomme monadeja olevan paljon niin ei niillä kuitenkaan ole yksilöllisyyttä ennen ihmisastetta. Monadit vain elähyttävät kuin ryhmähenkinä kivi-, kasvi- ja eläinkuntia, joten siis esim. eläimellä ei ole kuolematonta yksilöllisyyttä. Yksilöllisyys syntyykin vasta ihmisasteella. Kun korkealuokkainen eläin kokee vakavan sielullisen järkytyksen, esim. voimakkaan rakkauden ja auttamisen tunteen, niin tapahtuu määrättyissä oloissa, että monadista heijastuu säde eläimen sieluun, vastavaikutuksena alhaalta päin tulevaan järkytykseen, ja seuraus on, että älyn maailmassa syntyy eläimelle kuolematon minuus. Eläin kokee siis henkisen syntymisen, kuolee alustavasti eläimenä ja syntyy ihmiseksi.

Luomisen draamassa on saavutettu eräs ratkaiseva kohta: ihmisen idea alkaa saada muodon. Se muoto on — kuten sanoimme — kuolematon minuus, mutta se minuus on korkeamman älyn maailmassa. Me ihmiset olemme toistaiseksi — harvoja poikkeuksia lukuunottamatta — tällä asteella. Kolmannessa luomispäivässä ja vielä tämän neljännenkin luomispäivän alkupuoliskolla saavutimme me inhimillisen minuuden. Olemme vielä kahtia jaettuja olentoja. Päivätajuinen persoonallisuutemme on vain korkeamman varjo, heijastuma yksilöllisyydestämme. Oikeastaan meissä on tällä hetkellä kolme kiintopistettä: jumalallinen monadimme, joka lepää Logoksen helmassa, korkeampi minuutemme ylemmässä älymaailmassa ja tämä päivätajuinen sieluminämme.

Kehityksen kohde ihmisen suhteen on nyt siinä, että nämä kolme yhtyisivät. Ensiksikin tulee alemman ja ylemmän minän yhtyä. Voisimme kuvata tapahtumaa — kuten Pekka Ervast tekee — niinkin, että tämä persoonallisuus ponnistelee eteenpäin henkisellä tiellään ja saavuttaa lopulta kuolemattoman itsensä. Tämä merkitsee silloin, että ihminen on saavuttanut persoonallisen kuolemattomuuden. Lopulta persoonallinen minuus saavuttaa monadin tajunnan, Jumalan pojan, ja saattaa nousta sen yläpuolelle Isän maailmaan.

Ihminen, joka tämän henkisen taipaleen kulkee, asuu fyysillisessä ruumiissaan. Tämä merkitsee, että sekä korkeampi minuus että monadin tajunta ovat tulleet persoonallisesti itsetietoisiksi ja katselevat maailmaa tuossa ihmisessä. Jumalan poika on siis

tullut ihmiseksi, kuten se on tullut muutamissa ihmiskunnan eturivin ihmisissä.

Tämä on lyhyesti sanottuna kehityksen tavoite. Tällä taipaleella on kuitenkin monta mutkaa, sillä ihminen on jälleensyntymisen lain alainen. Se merkitsee, että jokaisessa jälleensyntymässä lähtee korkeammasta minuudesta säde, joka sisällyttää itseensä entisten persoonallisuuksien karman. Tämä säde on uusi persoonallisuus, joka jatkaa täydellisyyteen johtavia ponnistuksiaan siitä, mihin edellinen persoonallisuus lopetti. Siksi on jokaisella ihmisellä takanaan pitkä jälleensyntymien sarja.

Kehitys tapahtuu karman, syyn ja seurausten lain puitteissa, niin ettei mikään mielivalta hallitse maailmaa. Jokainen saa palkkansa ansionsa mukaan ja myöskin uskonsa mukaan sillä "ajatus on teon isä ja tunne sen äiti". On tapana sanoakin: "Niinkuin sinä uskot, niin sinulle tapahtuu".

Uskon toteutuminen teoissa on muuten kuvaavaa ajallemme. Kun me kristityt kansat olemme vuosisadoista toisiin painostaneet ja uskoneet, että ihmiskunnan pelastus on Jeesuksen veressä, siis siinä kansan toimeenpanemassa oikeusmurhassa, joka parituhatta vuotta sitten suoritettiin Palestiinassa, niin me olemme nyt saaneet palkan uskomme mukaan. Nämä "kristityt" kansat ovat kyllä saaneet kylpeä verivirroissa ja tuntea sitä tuskaa, jota ne palvovat autuutensa lunnaina.

Tämän sivuhuomautuksemme jälkeen jatkamme eteenpäin ja sanomme: ihminen on kuolevainen olento sielullisestikin. Koko tämä persoonallisuus-

temme hajoaa aikanaan kuolemanjälkeisissä tiloissa ja vain jonkinlainen tuoksu siitä yhtyy korkeampaan minään. Tämä tuoksu, joka siis on kuolematonta, sisältää ihmisen henkisten ponnistusten näkymättömät tulokset. Ihmisen persoonallisuudessa on kuolematonta senverran, minkäverran hän on ponnistellut elämäänsä itseensä sisältyvien siveellishenkisten lakien mukaisessa elämässä. Näitä lakeja ovat kaikkien aikojen suuret tietäjät ja uskontojen perustajat yrittäneet tulkita, mutta selvimpinä ne on esitetty meidän ajallamme Pekka Ervastian opetuksissa. Mainitsimme niistä hänen uudelleen järjestämänsä ja selityksillä varustamansa Vuorisaarnan.

Koska elämä on koulua, on uusi, korkeammasta minästä aikanaan syntyvä persoonallisuus tulos menneistä elämisistä. Karma ei tavallisesti ehdi kypsyä samassa elämässä, missä siemen on laskettu, siksi jälleensyntyminen onkin karman työtoveri, joten tasapaino elämässä säilyy.

Lopuksi vielä muutama sana roduista.

Elämä tässä neljännessä luomispäivässä ja täällä fyysillisellä tasolla kulkee seitsemän juurirodun kautta. Jokainen rotu jakaantuu vielä seitsemään alarotuun.

Neljä juurirotua on jo eletty ja viides on menossa; tarkemmin sanoen elämä kulkee kärjessään viidennen juurirodun viidennen alarodun merkeissä.

Mutta koska rodut kulkevat limittäin, on samalla olemassa jätteitä sekä edellisistä alaroduista että parista edellisestä juurirodustakin. Siksi ihmiskunta on ulkonaisesti lajirikasta.

Neljäs juurirotu, joka sijaitsee tämän rotujen seitsensarjan keskellä, oli aineellisin ja syvimällä materian lumoissa. Nykyinen rotumme on jo nousemassa henkisempää tilaa kohti. Kuudes ja seitsemäs juurirotu toteuttavat ihmisyyssaatteen käytännössä. Siksi tämä viides juurirotu on ratkaiseva käännekohta sekä ihmiskunnan että myöskin planeetan elämässä, ja samalla se muodostuu käännekohtaksi planeettamme seitsemän luomispäivää muodostavassa elämässä.

Lähdemmekin nyt tarkastelemaan ajan kellon kutsumaa tikitystä.

TUOMIOKAUSI

Edelläesitetystä ehkä jo selviää, että tämän neljännän luomispäivän ihmiskunta on koko luomispäiväjärjestelmän vaikein ilmiö. Ollessamme vapaita olentoja elämänsuuntamme valintaan nähden, on meillä suurin mahdollisuus tehdä valintamme virheellisesti. Katsellessamme kaikkia niitä ansoja, loukkuja ja houkutuksia, mitä elämä eteemme heittää huomaamme, ettei tätä Tellusplaneettaa ole suotta nimitetty kiusausten kouluksi. Kunnia ja valta, rikkauden ja köyhyyden pulma, kärsimys ja onni, nautintojen lukemattomat vivahdukset . . . sanalla sanoen elämän koko lumo, viehätys ja loisto tulvii luoksemme houkuttelevana ja kiehtovana. Kuitenkin kaikki tämä on sitä harhaa, mikä meissä piilevän hengen on voitettava, jotta luomisen tarkoitus saavutettaisiin.

Siksipä meissä samalla vaikuttaakin Kristus mystillisenä voimana, joka kehottaa luopumaan kaikista houkutuksista. Meidän monaadimme on, kuten sanoinme, aina ollut Kristuksen helmassa, mutta siltä tämän päivätajunnan ja jumalallisen monaadimme välillä on ollut heikko. Jumalan ääni on heikosti kuu-

lunut täällä aineen maailmassa. Siitä ovat puhuneet vain ne viisaat, jotka suurien ponnistusten ja itsensä voittamisen kautta ovat osanneet kohota kosketukseen Jumalansa kanssa.

Edellä oli jo puhetta siitä, että itse Logos voi elää ihmisen tajunnassa. Nyt voimme lisätä, että ihmisen voitto tästä aineen lumosta olisi toivotonta ilman Logoksen apua. Siksi Pekka Ervast jatkuvasti puhui-kin siitä ratkaisevasta asiasta, mikä tapahtui Kristuksen, Logoksen kautta ja avulla.

Sillä ihmiskuntaa ei ole jätetty kamppailemaan yksin, vaan Logos on lähestynyt sitä asteettain. Näkymättömien maailmojen kautta on Kristus laskeutunut alaspäin niiden olentojen avulla, jotka ovat ottaneet Kristuksen omaan tajuntaansa. Lopulta pääsi Kristus tämän fyysillisen maailman eetteritasolle, joten se voi voimana vaikuttaa kaikissa ihmisissä.

Tämä historiallinen ja ihmiskunnalle käänteentekevä asia toteutui Jeesus Natsarealaisen kautta. Jordankasteessa tapahtui, että hänen korkeampi minuutensa yhdessä Logos-tajunnan kanssa yhtyivät hänen päivätajunnassaan. Silta ihmisen ja Logoksen välillä tuli ensikerran lasketuksi, joten ”Jumala vaelsi maanpäällä kolmen vuoden aikana”.

Tämä oli Logoksen inhimillinen inkarnatio, kuten P. E. sanoo. Ja me voimme ymmärtää, että se oli samalla Logoksen vihkimys, joka tuli itse kaikkiallisesta Logoksesta. ”Se tuli maapalloomme ja samalla koko aurinkokuntaan”.

Tämä merkitsee ihmiskunnalle sitä, että tuli avatuksi tie Jumalan välittömään yhteyteen. Jokaiselle

ihmiselle tuli mahdolliseksi päästä omassa tajunnassaan Logoksen tajunnan yhteyteen. Ja mitä tämä merkitsee? — Merkitsee sitä, että kun ihminen alkaa etsiä totuutta, kun hän alkaa epäillä, onko tämä elämän houkutus ja lumo ainoa olemassaolon tarkoitus; kun hän viettelyksiin kyllästyneenä etsii ja kolkuttaa totuuden porteille, niin se totuus voi nyt hänelle aueta. Kun tie on avattu, niin se mystillinen Kristus, joka meissä jokaisessa on sisäisenä voimana, voi herätä ja ihminen pääsee kokemusperäiseen kosketukseen itse Logoksen voiman kanssa. Silloin hän tietää mikä totuus on, mikä on elämän tarkoitus, ja hän osaa tehdä lopullisen valintansa. Hän osaa nousta aineen mahdin voittajana kuolemattomien joukkoon.

Näin muuttui ihmisen ja Jumalan suhde Jeesuksen — ja osaksi jo Buddhan — työn ja vaikutuksen kautta. Mutta ajatellessamme suuren ihmiskunnan tilaa, ei asia vielä sen kohdalta tullut ratkaistuksi.

Niinpä kysymmekin nyt: mikä voima on pohjimmalsena tämän elämän lumon takana? Jos emme saa omistaa sitä mikä vetää puoleensa meidän minuuttamme: kunniaa, valtaa, kultaa, nautintoa ... niin mihin turvaudumme viime kädessä kaikkea tätä saadaksemme? Väkivaltaan. Se on taattu ja hyväksytty keino ihmiskunnassa. Se on koko alemman maailman, mammonan, tuki, ja siihen ovat ihmiset tottuneet turvautumaan.

Tuloksena tästä on ollut — siitä on Jeesuksen jälkeinen historia selvimpänä todistuksena — että missä tahansa onkin esiintynyt tosihenkistä pyrkimistä

Jeesuksen opettamalla tavalla, siellä on väkivalta lopulta kaiken kukistanut. Sen uhriksi joutui Jeesus itse ja hänen lähimmät oppilaansa. Sen uhreiksi ovat joutuneet jatkuvasti Jeesuksen tosi seuraajat pitkin kristillistä maailmaa. Sillä Jeesuksen opetus tähtäsi väkivallasta kieltäytymiseen, ja se juuri nostatti tämän väkivallan raivoonsa.

Näinollen oli elämä vielä melko toivotonta. Kun otamme huomioon alemman ihmisällyn nopean kasvamisen ja sen aikaansaannokset sotateknillisessä merkityksessä, oli ihmiskunnan maanpäällisen elämän lopputulos selvästi ymmärrettävissä. Se olisi ollut kaikkien sota kaikkia vastaan, järjettömääkin järjettömämpi teurastus ja hävitys .

On turhaa kieltää sitä tosiasiaa, että juuri tämä kristillinen niin sanottu "sivistys" on lietsonut väkivallan henkeä kaikkein voimakkaimmin. Se on vedonnut siihen, että Jumala tahtoo väkivaltaa, että Jumala sotii armeijoitten mukana taistelukentillä. Pitää olla kenttäpapit, vieläpä kenttäpiispatkin, jotta Jumala heidän kauttaaan paremmin voisi olla verileikissä mukana. Meitä on opetettu katsomaan halveksuen keskiajan pimeyteen, sen noitavainoihin ja inkvisitiolaitoksiin, ja kuitenkin ei kristillinen jumalankuva meidän päivinämme poikkea keskiaikaisista käsityksistä. Kirkollinen jumalankuva janoo verta nyt niinkuin keskiaikanakin, joskin se on ottanut toisia muotoja — kiitos kirkon ulkopuolella vaikuttaneelle järjen valistukselle.

Ajatelkaamme asiaa yksityiskohtaisemmin.

Niin sanotun pimeän ajan kirkko inkvisitiolaitok-sineen ymmärsi, että kun joku ihminen ei ollut kir-konmiesten mieliksi, niin Jumala tahtoi, että tuolta epämieluiselta ihmiseltä oli kiskottava jäseniä, kaa-dettava suuhun sulaa lyijyä, asetettava hänen vat-salleen kumolleen eläviä rottia sisältävä astia, viillet-tävä selkänahka auki ja ripotettava väliin pippuria ja suolaa ... Jumala tahtoi, että tuolle onnettomalle ihmiselle tehtiin kaikkea pahaa, mitä piruiksi muut-tuneet ihmiset osasivat keksiä.

Tämän ohella opetti kirkko paholaisesta, perke-leestä, joka tahtoi kaikkea pahaa. Meillä onkin syy-tä kysyä: kun jo Jumalakin tahtoi kaikkea sitä pahaa, mitä ihminen osasi keksiä, niin kuinka viisas olikaan paholainen, jonka pahuus ylitti ihmisen ym-märryksen? Sillä paholainen ei tahtonut, että ihmisiä rääkättiin, sitä tahtoi Jumala! Vallitsevan käsityksen mukaan oli paholainen harmitettu kidutustoimenpi-teitten takia ja näin ollen halusi pelastaa ihmisiä kirkon ja sen julman jumalan käsistä.

Selitys on yksinkertainen: kristikunta kirkkoineen oli kääntänyt käsitteet nurin. Se mitä nimitettiin paholaiseksi, olikin oikeastaan Jumala, jonka salai-suutta ei ihmisäly käsittänyt. Sensijaan palvottiin Jumalana paholaista, so. ihmisten omaa vallanhalua, itsekkyyttä ja pahuutta.

Kun siis kristikunnassa oli vallalla tällainen juma-lakäsitys, on se ollut sijaissovitusopin otollisin maa-perä. Siis näin: Jumala tahtoi jälleen pahantekoa, kärsimystä, väkivaltaa. Hän tahtoi, että Jeesus oli teloitettava!

Edellä esitetyn valossa näemme jälleen, miten asiat olivat. Jumala ei tahtonut väkivaltaa, Jumala oli salaisuus eivätkä ihmiset Häntä tunteneet. Ihmiset eivät ensinkään tienneet, mikä Jumalan tahto oli. Hänen tahtonsa tuli esiin Jeesuksen opetuksissa, mutta koska nämä opetukset kävivät ristiin ihmisten omaksuman jumalankuvan kanssa, niin he pitivät sitä paholaisviisautena. Jeesustahan nimitettiin Beelsebubin lähettilääksi. Ja johdonmukaisesti tämän kanssa kirkko kielsi Jeesuksen opin.

Näinollen Jumalan tahto jäikin ihmisille salaisuudeksi, ja se "jumala", se "isä", josta Jeesus sanoo, että "perkele se on teidän isänne", pääsi edelleen vahvistamaan valtaansa. Todellinen Jumalan poika raivattiin pois tieltä — ja hänen mukanaan Isän tahto, joten "tämän maailman jumalasta" tuli kristittyjen jumala.

Mainitsimme jo, ettei nykypäivien kristittyjen jumalankuva ole entisestään muuttunut. Yhäti uskotaan siihen jumalankuvaan, joka ruokkii ihmiskunnan itsekkyyttä, vallanhalua ja hävittämismimmaa. Yhäti tulee murhanhalu, sota ja väkivalta pyhiteytyksi sillä, että uskotaan Jumalan sitä tahtovan, vaativan ja siunaavan. Yhäti kristikunta naulaa tällä järjettömällä uskollaan Mestariaan ristille.

Tämän nojalla ymmärrämme, että ihmiskunnan elämässä täytyy tapahtua perin pohjainen muutos, ennenkuin asiat alkavat korjaantua. Väkivallan jatkuvalle paisumiselle pitää tulla raja.

Miten se voi tapahtua?

Siten, että karma joutuu Kristuksen, Isän, käteen.

Karma on jumalallinen laki, jota voidaan kuvata sanalla oikeus. Ihminenhan on vapaa tekemään hyvää ja pahaa. Jos hän tekee, sanokaamme pahaa toiselle on tavallista, että kärsimään joutunut haluaa kostaa. Ajatuskin kostonhalusta on samaa kuin vetoaminen elämän oikeuteen, karmaan. Ja varmaa on, että elämän oikeudenmukainen laki järjestää hänelle aikanaan tilaisuuden koston.

Mutta tällä menettelyllä paha ja kärsimys vaan kasvavat. Siksi Kristus opetti: älä vastusta pahaa, anna anteeksi. Kun näin osaat tehdä — ei ulkokulmaisesta tekopyhästä, vaan sydämesi syvyydestä — niin karman kostava käsi lakkaa vaikuttamasta omalta kohdaltasi ja kärsimys vähenee.

Tällaisia ihmisiä on ollut juuri niissä ”kerettiläisissä”, joita kirkko kidutti ja poltti. Kärsimyksistään huolimatta he osasivat, Jeesuksen esimerkkiä seuraten, rukoilla vainoojiensa puolesta ja antaa anteeksi kärsimänsä vääryyden. Näin tehden he antoivat karmansa Kristuksen käteen.

Sodoman ja Gomorran päivinä sanottiin, että viisikymmentä oikeamielistä olisi voinut pelastaa kaupungit tuhoutumasta. Se merkitsi — ja merkitsee tänä päivänä — että jos on kyllin paljon oikeamielisiä, se on sellaisia ihmisiä, jotka antavat täyden luoton ja vallan Jumalalle, Mestarille, niin Mestari voi näin saamaansa luottoa ja valtaa käyttää kansan pelastumiseksi. Sillä mikäs muu kansan tuhoaa kuin sen oma vaikea karma. Mestari voi muuttaa kansan karmaa siten, ettei sitä ole pakko lunastaa vain negatiivisesti kärsimyksillä, vaan jumalallisten lakien

mukaisilla positiivisilla töillä — jolloin ulkonaisen kuoleman sijasta tapahtuu itsekkyyden kuolema ja syntyminen parempaan elämään. — Nämä oikeamieliset ihmiset osaavat siis antaa oman karmansa Mestarin käteen siten, että vaikka he itse voivat joutua kärsimyksiin, he eivät vetoa elämän oikeuteen.

Jos kansan kohtalo on riippuvainen henkisistä ihmisistä, koskee sama asia luonnollisesti koko ihmiskuntaa. Ilmestyskirja kehoittaaakin levollisuuteen Jeesuksen elämänymmärryksen takia marttyyriuden kärsineitä: ”kunnes täytyisi myös heidän veljiensä luku, jotka joutuvat tapettaviksi niinkuin he itsekkin”.

Ilmestyskirjan lause on ymmärrettävissä siten, että ihmiskunnassa täytyy olla kyllin suuri joukko henkisiä ihmisiä, ennenkuin olosuhteet voivat muuttua. Koska taas väkivalta on ollut maailman hallitsija, on henkisten ihmisten kohtalona ollut useimmiten verimarttyyrius, joten näyttää siltä, kuin ihmiskunnan pelastus olisi suhteessa marttyyreihin. Mutta kysymys on henkisistä ihmisistä, jotka osaavat kokonaan antautua Mestarin työtovereiksi. Kun heitä on kyllin paljon, silloin ihmiskuntakin on tehnyt osansa tässä vapauttamistyössä, joten Jumalan puolelta tapahtuva ratkaiseva vaihe voi alkaa.

Ratkaiseva vaihe merkitsee Isän inkarnatiota. Kun Logoksen Isä-ryhmän johtaja ruumistuu, silloin tapahtuu planeettamme elämässä käänne. Väkivallan henki tulee voitetuksi ja se valta, mikä ennen oli saatanaalla, siirtyy Kristukselle, Isälle.

Isän inkarnatio onkin nyt tapahtunut. Se alkoi suurella kosmellis-henkisellä vuodatuksella ja sen kes-

kushenkilönä oli Pekka Ervast. Teosofis-kristosofinen sanoma on tämän vuodatuksen tulos. Vallan siirtyminen Saatanalta Kristukselle, Isälle on nyt myös tapahtunut, joten maanpäällä on kaksi valtaistuinta. Luonnollista on, että Isän valtaistuim jatkuvasti voimistuu niiden ihmisten kautta, jotka antavat karmansa Kristuksen käteen.

On ratkaiseva ero entisen ja nykyisen karmanluovuttamisen välillä. Se näkyy siinä, ettei väkivallan hengellä ole enää entistä valtaa. Ei ole enää pakko kulkea verimarttyyriuden kautta, sillä Isän kädessä oleva karma merkitsee karman voittamista. Karma voitetaan henkisellä työllä Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

YHTEENVETO

Saadaksemme älyperäisen kuvan planeettamme ja ihmiskunnan nykyhetkisestä tilasta ja voidaksemme sen avulla paremmin ymmärtää käsilläolevaa vaikeata ja samalla ratkaisevaa aikaamme, yritämme edellä esitetyn nojalla luoda lyhyen yhteenvedon. Teemme sen skemaattisesti asioiden valaisemiseksi.

Jätämme käsittelemättä aurinkokuntamme tai planeettamme fyysillisen tai ylifyysillisen synnyn ja lähemme siitä, että aurinkokunnassamme on ainakin seitsemän elämän tasoa, joista tämä fyysillinen taso on alin. Maapallolla niinikään on oma "ruumiinsa" jokaisella tasolla, siis myöskin näkymättömät prinssiippinsa, ja jokainen niistä on asuttu maailma, kuten tämä fyysillinen maailmakin. Ne ovat kaikki samassa avaruuden kohdassa, kuten ihmisenkin näkymättömät ruumiit: fyysillinen, eetterinen, astraalinen jne. ovat kaikki toistensa yhteydessä.

Jokainen maapallon "ruumis" eli maailma jakautuu aineellisuuteensa nähden seitsemään alatasoon. Niinpä tämä fyysillinen tasokin on jakaantunut kiinteään, nestemäiseen ja kaasumaiseen tilaan, sekä li-

säksi lämpö- eli kemialliseen eetteriin, magneettiseen eetteriin, valo- eli kaikueetteriin ja muistieetteriin.

Maapallon elämänkauteen kuuluu seitsemän ruumistusta eli luomispäivää, jotka ovat tavallaan planeetan jälleensyntymiä. Jokaisessa luomispäivässä ovat sen kaikki prinssiipit toiminnassa siten, että jokaisessa prinssiipissä eli tasolla toimii määrättyt alatasot.

Ensimmäisessä luomispäivässä elämä ilmeni älyn merkeissä ja fyysillinen planeetta oli organisoinut tuli elementin eli lämpöeetterin. Toisessa luomispäivässä oli elämä laskeutunut tunne prinssiippiin ja fyysillisuus oli saavuttanut ilma elementin, kaasun. Kolmannen luomispäivän elämä keskittyi eetteriin ja samalla vesi eli juokseva elementti tuli organisoiduksi. Nyt elämme neljännessä luomispäivässä, jolloin elämä on keskeisesti liikkunut himon merkeissä. Samalla on organisoitunut kiinteä elementti, josta kaikkien elollisten olentojen ruumiit ovat — yhdessä toisten elementtien kanssa — muodostuneet.

Kaikkien neljän luomispäivän aikana on siis sekä elämä yleensä että myöskin planeettamme fyysillinen puoli materialisoitunut. Ja ihminen, jota sanotaan luomakunnan kruunuksi, asuu myöskin kiinteässä ruumiissaan. Samalla on meissä äly korkein päivätietoinen prinssiippi, siis se, minkä merkeissä ensimmäinen luomispäivä toimi.

Tästä kohdasta planeettamme ei enää laskeudu ai-neellisempaan tilaan, vaan se päinvastoin alkaa kohota, eetteröityä. Niinpä seuraavassa luomispäivässä — siis viidennessä — tajunnan kenttä herää eloon

ja toimii päivätajuisesti korkeammalla manaasisella tasolla ja fyysillinen planeetta elää magneettisen eetterin tilassa. Kuudennessa luomispäivässä tulevat buddhinen taso ja vastaavasti valoeetteri toimiviksi, sekä seitsemännessä aatminen taso ja muistieetteri.

Nykyinen neljäs luomispäivä siis on käännekohta. Tämä taas jakaantuu seitsemään juurirotuun, mikäli kehitys koskee ihmistä, ja jokainen juurirotu synnyttää seitsemän alarotua.

Kuitenkin on huomattava, ettei planeetan aine-olemus kiinteyteensä nähden ole vakio, vaan on se jatkuvan muutoksen alainen. Se oli tämän luomispäivän aamuna eetterisemmässä — ”löyhemmässä” — tilassa ja saavutti raskaimman kohtansa neljännen juurirodun aikana, jolloin ihmiskuntakin oli kaikkein aineellisin. Tästä vaiheesta se alkaa eetteröityä.

Ihmisen ruumiillinen kehitys taas tapahtui ensimmäisen ja toisen juurirodun aikana eetterisessä tilassa ja vasta kolmas juurirotu sai ”nahkavaatteet”, so. kemiallisfyysillisen ruumiin. Neljäs — kuten sanoimme — oli aineellisin, joten viides, kuudes ja seitsemäs juurirotu kulkevat eetteröitymistä kohti.

Nykyinen neljäs luomispäivä ja sen neljäs juurirotu — vielä tarkemmin puhuen neljännen juurirodun neljäs alarotu — muodostavat siis käännekohdan koko seitsenpäiväisessä luomispäivien sarjassa.

On nimittäin huomattava, että jokaisessa juurirodussa tapahtuu pienessä mitassa edellisten juurirotujen kertaus näin: esimerkiksi neljännen juurirodun ensimmäinen alarotu kertasi lyhyesti ensimmäistä juurirotua, toinen alarotu toista juurirotua, kolmas

kolmatta ja vasta neljäs alarotu eli "omassa merkis-
sään", so. edusti neljättä juurirotua. Viides, kuudes,
ja seitsemäs alarotu, joiden jätteitä vielä on ole-
massa, ennakoivat viidettä juurirotua muunmuassa
siten, että niillä kaikilla on herännyt toimintaan
samat aistit, jotka ovat toiminnassa viidennen juuri-
rodun ihmisillä. Samoin neljännen juurirodun kuu-
des ja seitsemäs alarotu ottavat osaa kuudennen ja
seitsemännen juurirodun luomiseen, joiden perus-
tukset on laskettu Suomessa. Suomen kansa sisäl-
lyttää itseensä neljännen juurirodun verta, sen vii-
meisistä alaroduista.

Nykyisen ihmiskunnan kärkijoukot elävät nyt vii-
dennessä juurirodussa ja sen viidennessä alarodussa.
Tämänkin juurirodun alaroduissa tapahtui kertaus
samassa järjestyksessä, niin että esim. neljäs alarotu
kertasi vielä neljättä juurirotua. Vasta nykyinen ala-
rotu pääsi "omaan merkkiinsä", so. toteuttamaan
tämän viidennen juurirodun varsinaista tehtävää.

Kun siis sanomme, että planetaarinen käännekohta
oli neljännen juurirodun valtakautena ja että siitä
alkaen eetteröityminen alkoi niin se merkitsee, että
nykyinen viides juurirotu on ensimmäinen nouse-
valla puolella. Mutta koska tapahtuu edelläkuvattu
kertaus, ei varsinainen, ratkaiseva astuminen, "ylös-
päiselle kaarelle" pääse alkamaan, ennenkuin nykyi-
nen viides juurirotu on tullut viidenteen alarotuunsa.

Nyt me elämme parhaillaan viidennessä alarodussa,
joka siis merkitsee ratkaisevaa planetaarista käänne-
kohtaa. Nyt on myöskin kuudes juurirotu aloitettu

ja seitsemännen juurirodun henkinen perustus laskettu.

Uuden juurirodun syntymisen suhteen on huomattava, että se aloitetaan samalla kun edellisen rodun vastaava alarotukin aloitetaan. Niinpä nykyinen viides juurirotukin aloitettiin neljännen juurirodun viidennen alarodun alkaessa. Kun siis nyt on laskettu perustus viidennnen juurirodun kuudennelle alarodulle, on samalla kuudes juurirotu aloitettu. Siksi rodut kulkevat limittäin. — Edellä esitetyssä on tuomiokauden alkamisen planetaaris-historiallinen syy.

Mutta koska on kysymys elämästä eikä konemaisesta toiminnasta, siksi ei näin valtava kehityspyörän käänne tapahdu ilman vastaavasti valtavia henkisiä voimia. Siinä työssä tarvittiin Logoksen astuminen fyysilliseen elämään.

Logoksen inhimillinen inkarnatio — jota Pekka Ervast kuvaa hyvin selvästi — merkitsee tässä käänteentekevässä tapahtumassa ainakin kolmea seikkaa.

Ensiksikin sen yhteydessä tuli maapallolle uusi kosmillis-henkinen luonnonvoima. Se tuli aurinkokuntamme ulkopuolelta, keskusaurinko Siriuksesta. Sen vaikutus näkyy mm. siinä, että elämän tahti voimistuen kiihtyy. Ihmisissä se vaikuttaa levottomuutta, koska se nostaa piileksivän itsekkyyden pinnalle.

Toiseksi merkitsee Logoksen astuminen fyysilliseen elämään karman johdon muutosta. Valta on nyt Isällä myöskin maanpäällä. Ja se valta näkyy niiden ihmisten karmassa, jotka Isän tahtoa noudattaen an-

tavat itsensä Hänen johdettavakseen ja antautuvat Hänen työhönsä.

Kolmanneksi merkitsee Logoksen tulo sitä, että ihmiskunnalle on avattu uusi henkisen elämän tie. On annettu uusi uskonto siveellisen elämän mittapuineen, joka täysin ymmärrettävällä tavalla näyttää, mitä muutoksia pitää ihmisessä tapahtua ja miten hänen tulee elää voidakseen lähteä sille henkevoitymisen tielle, jolle planeettamme nyt on lähtenyt.

On muistettava, että ihminen nykyisessä tilassaan sisällyttää itseensä ilmennyksen äärimmäiset navat, Hengen eli jumalallisen monadin — joka on Logoksen helmassa, koska ihminen sisimmässään on Logosolento — ja aineellisen, fyysillisen ruumiin. Vasta kun monadi astuu esille ruumiin päivätietoisuudessa, on aineen magia ratkaisevasti voitettu. Tälle tapahtumalle on Logosvuodatuksessa tie avattu. Sen avasi Logoksen Isäryhmän johtaja, jonka ruumistuneena tunsimme Pekka Ervastin nimellä.

Aineen mahdin huipennus on väkivalta, jonka näkyvin ilmennys on sota. Sentähden ihmisen, joka lähtee nyt viitoitetulle ihmisyyden tielle, on aloitettava väkivallasta kieltäytymällä. Se on henkisen syntymän ehdoton ehto.

Edellä esitetystä selvinnee, että koska nämä käänteentekevät seikat nyt ovat tapahtuneet, on ihmiskunta joutunut valinnan eteen. Kansoilta ja vähitelten koko ihmiskunnalta kysytään, miten se aikoo elämäänsä jatkaa? Elämäntahdin kiihtymisestä johtuu mm., että jos sotajoukkoja ylläpidetään, niitä ei käy pitäminen jouten, vaan niiden täytyy so-

tia. Samaten totalisoitu sota vaatii jokaiselta kansalaiselta: sinun täytyy kovasti ahertaa ja ponnistella, että voitaisiin sotia. Jos välillä tuleekin lyhyt hengähdystauko, niin silloin taas täytyy ahertaa entistä enemmän sodan seurausten paikkaamiseksi. Kauanko ihmiskunta jaksaa tällätavoin elää? Helpotusta taas ei näytä tulevan muualta kuin elämäntavan muuttamisesta.

Lisäksi on uusi rotu aloitettu. Ja sen tehtävänä on luoda maailmankulttuuri Logosvuodatuksen yhteydessä annetun ihmisyysuskonnon pohjalla. Sopeutuvatko sotapsykoosin hapattamat ihmismassat syntyvään sivistykseen? Tuskin ilman uudistusta. Edessä ei näinollen ole muuta tietä kuin se, että osa ihmiskuntaa tulee aikanaan siirrettäväksi toiseen taivaankappaleeseen, kuten Pekka Ervast opettaa.

Tuomiokausi on siis alkanut. Ja vaikka se jossain merkityksessä olisikin tullut kuin "varas yöllä" — siis yllättäen — niin toiselta puolen se kuitenkin on tullut täydessä päivän valossa, eli siis — niinkuin myöskin on sanottu — "kunniassaan ja kirkkaudessaan". Sillä tuomiokautinen Valtakunnan Hyvä Sanoma on julistettu teosofis-kristosofisessa kirjallisuudessa. Meillä ihmisillä on nyt entistä suuremmat edellytykset tehdä totta elämästämme.

SISÄLLYS:

	Sivu
Alkusana	5
Maailmanuskonnon sisältö	11
Logos	17
Näkymätön maailma	21
Ihminen	24
Karma ja jälleensyntyminen	33
Tuomiokausi	38
Yhteenvedo	47

Kristosofista kirjallisuutta:

Pekka Ervast:

	Nid.	Sid.
Tietäjän Aarteisto I	—	2000:—
Tietäjän Aarteisto II	—	2500:—
Tietäjän Aarteisto III	—	2500:—

J. R. Hannula:

Kristosofian Polulla	—	2000:—
Sisäisen opettajan seurassa	—	200:—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	100:—	—
Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V	700:—	—
Jos Kristusta seuraisin	150:—	200:—
Uudestisyntyvä temppeli	100:—	—
Mestari ja me	200:—	250:—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
Elämä Jumalassa	250:—	330:—
Vihkimyksistä	250:—	330:—
Ennakkoluuloton Suomi	200:—	300:—
Kysymyksiä ja vastauksia (I—X, 10 kirjaa), hinta kappaleelta	170:—	250:—
Ykseystajunta	—	330:—

Väinö Lehtonen:

Rauhan temppeli -----	100:—	150:—
Elämän arvoitus -----	150:—	200:—
Vanajavuoren taru -----	300:—	380:—
Danielin kirja -----	200:—	280:—
Liitto -----	220:—	300:—
Kun aika on täyttynyt -----	200:—	280:—
Vanha ja uusi ihminen -----	300:—	380:—
Aikamme avain -----	—	200:—
Tulkoon valkeus -----	100:—	—

Muutamat kristosofit:

Aseettomuus -----	100:—	150:—
-------------------	-------	-------

Kesäkurssiesitelmä:

1944: Kehitys -----	100:—	150:—
1945: Elämän koulu -----	100:—	150:—
1947: Kirkastus -----	100:—	150:—
1955 Kristosofiset kesäkurssit 1955 --	—	550:—

Tilataan osoitteella:

Neiti Alma Allinniemi, Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

Hinta 130:—